

Sygn. akt VIII C 516/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od wyroku zaocznego

1. utrzymuje w mocy pkt. 1 a) wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w dniu 1 września 2016 r. w sprawie VIII C 516/16,
2. zmienia pkt. 1 b) wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w dniu 1 września 2016 r. w sprawie VIII C 516/16 w ten sposób, że zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 300 zł. (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pozostałej części nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt VIII C 516/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2015 roku powód (...) (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej K. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 3.610,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że żądanie pozwu wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. w W., przy czym na wartość przedmiotu sporu składają się należności wynikające z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela dokumentów księgowych.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-6)

W dniu 1 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym uchylił nakaz zapłaty wobec niedoręczenia go stronie pozwanej oraz przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 14)

Na rozprawie w dniu 1 września 2016 roku nie stawiała się żadna ze stron. Sąd wydał wyrok zaoczny, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.610,20 zł z ustawowymi odsetkami, a poczynawszy od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty (punkt 1a sentencji) oraz kwotę 1.263 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2b sentencji). Ponadto w punkcie 2 sentencji, Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1a rygor natychmiastowej wykonalności.

Wyrok ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem, wnosząc o umorzenie zadłużenia z uwagi na złą sytuację materialną i życiową.

(protokół rozprawy k. 67, wyrok zaoczny k. 68, sprzeciw k. 77-78)

W odpowiedzi na sprzeciw powód wniósł o utrzymanie w mocy wyroku zaocznego, wskazując, że zła sytuacja materialna pozwanej nie ma wpływu na zasadność dochodzonego w sprawie roszczenia.

(odpowiedź na sprzeciw k. 86-86v.)

Na rozprawie w dniu 2 marca 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 91)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. S. w dniu 3 września 2012 roku zawarła z (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) (nr konta klienta (...)) w ramach promocji „Stan darmowy 30.03”, wybierając taryfę (...). Umowa została zawarta dla numeru (...), na czas oznaczony i obejmowała 24 pełnych cykli rozliczeniowych. Okres rozliczeniowy przypadał od 10-go dnia danego miesiąca do 9-go dnia następnego miesiąca. W związku z umową pozwanej została udzielona ulga w wysokości 668 zł.

W dniu 20 grudnia 2012 roku pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem drugą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) (nr konta klienta (...)) w ramach promocji (...) „Świąteczny zestaw za 89 zł dla Abonentów”, wybierając taryfę (...). Umowa została zawarta dla numeru (...), na czas oznaczony, a wartość przyznanej pozwanej ulgi wyniosła 1.047 zł. W ramach drugiej umowy pozwana nabyła telefon w kwocie 1.200 zł, której płatność została rozłożona na 24 raty w kwocie po 50 zł każda. Zgodnie z harmonogramem, termin spłaty pierwszej raty przypadał na dzień 28 stycznia 2013 roku, zaś ostatniej, na dzień 29 grudnia 2014 roku.

Regulamin Świadczenia Usług (...) dostępu do Internetu (...) Sp. z o.o. dla abonentów, Cennik Usług (...) oraz Regulamin (...) stanowiły integralny załącznik do opisanych umów. Pozwana potwierdziła, że otrzymała i zaakceptowała powyższe regulacje.

Zgodnie z postanowieniami zawartych umów (...) zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanej usług telekomunikacyjnych, zaś pozwana do uiszczania należności wynikających z rachunków telekomunikacyjnych.

Stosownie do treści Regulaminu oferty promocyjnej, w przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub (...) z przyczyn leżących po stronie abonenta w okresie zastrzeżonym, operator był uprawniony do żądania zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej równowartości przyznanej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 40, k. 41, Regulamin oferty promocyjnej k. 42-47, harmonogram spłaty rat k. 49v., okoliczności bezsporne)

Operator komórkowy zgodnie z treścią zawartych umów świadczył na rzecz pozwanej usługi telekomunikacyjne, za które wystawiał faktury VAT. Poczynawszy od stycznia 2013 roku, każda z wystawionych faktur obejmowała abonament z tytułu obu umów, ratę za zakupione przez pozwaną urządzenie, opłaty z tytułu wybranych przez pozwaną pakietów

oraz opłaty specjalne. Z kolei faktura wystawiona w kwietniu 2014 roku obejmowała wyłącznie opłaty za korzystanie z numerów specjalnych i wiadomości P. oraz ratę za urządzenie. I tak pierwotny wierzyciel:

- w dniu 12 grudnia 2012 roku wystawił fakturę o nr (...), opiewającą na kwotę 193,17 złotych z terminem płatności do dnia 27 grudnia 2012 roku - faktura dotyczyła wyłącznie umowy z dnia 3 września 2012 roku,

- w dniu 12 stycznia 2013 roku wystawił fakturę o nr (...), opiewającą na kwotę 275,35 złotych + 50 zł rata, z terminem płatności do dnia 28 stycznia 2013 roku; saldo zadłużenia na dzień wystawienia faktury wynosiło 193,17 zł,

- w dniu 12 lutego 2013 roku wystawił fakturę o nr (...), opiewającą na kwotę 147,70 złotych + 50 zł rata, z terminem płatności do dnia 26 lutego 2013 roku; saldo zadłużenia na dzień wystawienia faktury wynosiło 325,79 zł,

- w dniu 12 marca 2013 roku wystawił fakturę o nr (...), opiewającą na kwotę 123,49 złotych + 50 zł rata, z terminem płatności do dnia 26 marca 2013 roku; saldo zadłużenia na dzień wystawienia faktury wynosiło 525,96 zł,

- w dniu 12 kwietnia 2013 roku wystawił fakturę o nr (...), opiewającą na kwotę 48,60 złotych + 50 zł rata, z terminem płatności do dnia 26 kwietnia 2013 roku; saldo zadłużenia na dzień wystawienia faktury wynosiło 699,45 zł.

(faktura k. 48-49, k. 50-51, k. 52-53, k. 54-55)

Pozwana nie zapłaciła w terminie należności wynikających z faktur, o których mowa wyżej, a wystawionych za okres od stycznia do kwietnia 2013 roku (z tytułu faktury za grudzień 2012 roku nieopłacona została wyłącznie należność w kwocie 0,44 zł), na skutek czego pierwotny wierzyciel wypowiedział pozwanej zawarte z nią umowy.

W związku z przedterminowym rozwiązaniem umów, na podstawie Regulaminu, pierwotny wierzyciel wystawił dwie noty obciążeniowe nr (...) i (...), opiewające na kwoty: 419,10 z tytułu umowy nr (...) oraz 811,78 zł z tytułu umowy nr (...), płatne do dnia 20 czerwca 2013 roku.

Ponadto w dniu 9 kwietnia 2014 roku pierwotny wierzyciel sporządził notę nr D/20014410/04/14 - oświadczenie o postawieniu w stan natychmiastowej wymagalności wszystkich pozostałych do zapłaty rat w łącznej kwocie 1.200 zł, której termin płatności został oznaczony na dzień 23 kwietnia 2014 roku.

(nota obciążeniowa k. 56, k. 57, k. 58, okoliczności bezsporne)

W dniu 17 grudnia 2014 roku powód zawarł z (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika K. S., wynikających z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności, zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 3.028,93 zł.

(umowa przelewu wierzytelności k. 23-25, wyciąg k. 36, okoliczności bezsporne)

Odsetki ustawowe naliczone od wskazanych faktur VAT i not za okres od dnia wymagalności każdej z nich do dnia 14 maja 2015 roku oraz ich wartości wyniosły łącznie 581,27 zł.

(zestawienie odsetek, okoliczności bezsporne)

Pozwana K. S. samotnie prowadzi gospodarstwo domowe. Jest osobą bezrobotną, uczestniczącą w tworzeniu i realizacji indywidualnego planu działania prowadzonego przez Powiatowy Urząd Pracy. Pozwana utrzymuje się wyłącznie ze świadczeń z opieki społecznej oraz przyznanego dodatku mieszkaniowego, których łączna wartość za 2016 rok wynosiła 413,45 zł miesięcznie. K. S. jest osobą przewlekle chorą ze stwierdzonym klinicznie oraz w badaniach przewlekłym niedokrwieniem tętniczym prawej kończyny dolnej na tle miażdżycy.

(decyzja k. 79, k. 80, k. 83, historia choroby k. 81, raport – indywidualny plan działania k. 82, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości i podlega uwzględnieniu.

Powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, a pozwana, choć zaskarżyła wydany w sprawie wyrok zaoczny sprzeciwem, to jednak nie zakwestionowała roszczenia powoda tak co do zasady, jak i wysokości, nie podważyła również prawdziwości załączonych do akt faktur oraz not wystawionych przez pierwotnego wierzyciela, nie stawiała się także na rozprawie w dniu 2 marca 2017 roku, w konsekwencji Sąd uznał, że jedyną przyczyną zaskarżenia przez pozwaną wyroku zaocznego była jej zła sytuacja materialna i życiowa.

Mając powyższe na uwadze, uznając roszczenie pozwu za w pełni zasadne oraz uwzględniając treść przepisu art. 347 k.p.c., przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd wydał wyrok, którym utrzymał w całości w mocy punkt 1a wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 1 września 2016 roku, wydany w sprawie o sygn. VIII C 516/16, w którym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.610,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 15 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

Jednocześnie, po analizie sytuacji życiowej oraz materialnej pozwanej, Sąd zmienił punkt 1b wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 1 września 2016 roku, wydanego w sprawie o sygn. VIII C 516/16, w ten sposób, iż zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pozostałej części odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową i majątkową K. S., która to sytuacja, zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współżycia społecznego, uzasadnia odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z treścią powołanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przytoczony przepis stanowi wyjątek od podstawowej zasady orzekania o kosztach procesu, unormowanej w art. 98 § 1 k.p.c., a zarazem wyklucza dokonywanie wykładni rozszerzającej. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu. Z uwagi na dyskrejonalny charakter omawianego przepisu w judykaturze ugruntował się pogląd, iż ewentualna zmiana zaskarżonego postanowienia w przedmiocie kosztów procesu winna następować wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, w razie stwierdzenia, że dokonana ocena miała charakter dowolny, oczywiście pozbawiony uzasadnionych podstaw, a przez to rażąco niesprawiedliwy (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). Jak wynika z przedłożonych przez pozwaną dokumentów, jest ona osobą bezrobotną, utrzymującą się wyłącznie ze świadczeń wypłacanych przez MOPS (zasilek okresowy oraz celowy na zakup żywności) oraz dodatku mieszkaniowego, przy czym świadczenia te wypłacane są w niewielkiej wysokości. Pozwana jest przy tym osobą przewlekle chorą (miażdżycą tętnic kończyn). W związku ze statusem bezrobotnego pozwana zadeklarowała udział w tworzeniu i realizacji indywidualnego planu działania, co jednak nie przyniosło dotychczas pożądanego efektu. Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że w niniejszej sprawie zachodzą wyjątkowo uzasadnione okoliczności, które w szczególności opierają się na sytuacji majątkowej i życiowej pozwanej, co uzasadnia zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I ACa 571/12, LEX nr 1237890). Jednocześnie, dzieląc częściowo argumentację

powoda przytoczoną w odpowiedzi na sprzeciw Sąd uznał, że pozwana powinna ponieść część kosztów należnych stronie przeciwnej, tj. kwotę 300 zł.